

hos Øglænd

Tankehorn

*Vær klokere enn andre hvis du kan,
men fortell det ikke til dem.*

NR. 53
JULEN 1967
14. ÅRGANG

INNHold:

Inn i jubileumsåret ..	1
Takk for innsatsen ..	2
Foran julen — og et nytt år	3
Hybelsituasjonen	4
Norsk MTM-selskap ..	5
Julebetraktning	6
Landets største middagsselskap	7
Fra bedriftsmuseet	10
”7 millionerskake”	12
Fysioterapeuten	14
Fire dager i Freudenstadt	16
Jeg og mitt arbeid	18
Alarm i Industrivernet	20
Keiseren hilses	22
De nye fabrikkene	23
Høstkatalogen	27
Bedriftskunstforeningen	30
Juleloftet	31
Ø-Sport er reorganisert	32
Pensjonist Karl Bredenbekk ..	34
Hurra for håndballen	36
Personaliala	38

Redaksjonskomitéen:

Julie Gimre,	tekstilavd.
Johan Berge,	tekstilavd.
A. Aarskog,	tekstilavd.
S. Haugland,	sykkelavd.
G. Sch. Sandved,	sykkelavd.
E. T. Omdahl,	fast m.arb.

HUSORGAN FOR

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES

Redaktør: Thorvald S. Øglænd

Inn i jubileumsåret

Vi er inne i julemåneden, og snart vil det 99. år av vårt firmas eksistens høre historien til.

1967 har vært et godt år, og vil sette ny salgsrekord både for sykkelfabrikken og tekstilavdelingen.

Innsatsen ved alle avdelinger innen konsernet har vært meget god, og gjennom det gode ”team work” over hele linjen blir også det økonomiske resultat tilfredsstillende. — Jeg vil derfor gjerne på vegne av vårt styre takke alle våre medarbeidere for den gode innsats.

Det er gjerne alminnelig praksis foran et årsskifte å kaste et tilbakeblikk på utviklingen i året som gikk.

For oss er det imidlertid naturlig spesielt ved dette årsskiftet å se fremover. Vi skal nemlig feire vårt 100-års jubileum 18. og 19. april 1968.

Med henblikk på denne begivenhet er alle våre krefter og ressurser mobilisert, ikke bare for å legge en verdig og festlig ramme om selve jubileumsdagene, — men kanskje enda mer for å sette nye produksjons- og salgsmessige rekorder innen alle avdelinger av virksomheten.

100-års jubileet er en utfordring til oss alle, til å vise for all verden hvor langt vi er

kommet i rasjonell produksjon, effektiv administrasjon og konkurransedyktig salgskraft.

100 års tradisjon i handel og industri, derav 98 år som personlig selskap under ledelse av grunnleggeren Jonas Øglænds familie i første, annen, tredje og fjerde generasjon, forplikter oss gjennom utrettelig målbevisst innsats til stadig å yte våre kunder bedre og bedre service både hva kvalitet og priser angår.

Vi vet vi står foran strukturforandringer både i handel og industri og at en

eventuell norsk tilslutning til E.E.C., det europeiske fellesmarked, vil stille oss overfor nye problemer, men med den rasjonalisering som nå pågår i hurtig tempo i alle konsernets avdelinger, تاکت være den finansielle tillit og støtte vi får fra de kredittinstitutter vi har forbindelse med, vil vi gjennom en fortsatt intens og arbeidsglad innsats blant alle våre medarbeidere, kunne imøtese de neste 100 år med forhåpning om fortsatt trivsel, vekst og fremgang.

Jonas B. Øglænd

Takk for fremragende innsats

Om noen uker vil det på mange måter merkelige året 1967 være gått over i historien. — Det kan vel da ha en viss interesse å se tilbake på hva som er hendt i Tekstilavdelingen i vårt firma i løpet av dette året.

I 1966 hadde vi en omsetning i Tekstilavdelingen på godt og vel 113 millioner kroner. — I 1967 vil denne stige til ca. 128 millioner kroner. — I betraktning av vår tids skarpe konkurranse er det vel riktig å si at resultatet er meget tilfredsstillende. Men når vi vet at omkostningene i dette år har økt med 6 à 7 millioner kroner, skal det spørs om det økonomiske resultat blir like godt som i året 1966.

Konfeksjonsfabrikken kunne forhåndselge hele produksjonen både for våren og høsten, og det er av stor betydning. Vi hadde endog oversolgt produksjonene. Det er ikke heldig. — Resultatet ble at våre leveringer av flere artikler ble forsinket. Riktignok ble det i hele

landet en lang, kald og fuktig vår. Det ble en fordel for oss, for dermed ble det ikke så ille med våre leveringer. Våre mange gode kunder var meget overbærende, og det er vi svært takknemlige for. Men vi må gjennomføre en radikal forandring. Det er nå tatt de nødvendige forholdsregler slik at leveringene for 1968 bør bli adskillig bedre. Skylden for de dårlige leveringer er vår, selv om det i årets løp inntraff mange uforutsette vanskeligheter. — Vi ber våre kunder om unnskyldning, forståelse og tilgivelse.

For å oppnå en større produksjon, startet vi tidlig på året en liten fabrikk i Strand i Ryfylke. Her fikk vi plass for 39 syersker. Vi har produksjonssamarbeid med en fabrikk i Hundorp i Gudbrandsdalen. Her har vi nå adskillig over 100 syersker som utfører godt arbeid med bra kvalitet. Det tar tid å lære opp så mange, og det er kostbart. Videre har vi innledet samarbeid med

5 andre fabrikker, så det vil nok bli bedre.

Høsten 1967 trådte vår lisensavtale med Jack Winter, Inc., Milwaukee, i kraft. — Jack Winter, Inc. har en av de mest fremtredende fabrikker i U.S.A. i fritidssektoren for dame- og pikeklær. — Avtalen gir oss mange interessante muligheter hvis vi kan utnytte dem. Amerikanerne er foregangsmenn når det gjelder fritidsklær. Vår avtale medfører bl. a. at vi skal kunne markedsføre de nye amerikanske modeller for hver sesong, produsert hos oss, og hakk i hæl med Jack Winter, Inc.

Rasjonaliseringsarbeidet med våre konfeksjonsfabrikker fortsetter med uforminsket kraft og vil forhåpentlig føre til en ikke ubetydelig produksjonsøkning. Dette vil i sin tur styrke vår konkurransevne i det stadig hårdere klima vi kan vente. —

Engrosavdelingen har fortsatt fremgangen fra i fjor. Omsetningen kommer antagelig til å bli ca. 20 % større enn i 1966. —

I begynnelsen av november gjorde vi et større salg fremstøt for våre Heugafelt-tepper i Oslo, Bergen og Stavanger. Våre "shows" fikk stor oppslutning, ganske særlig fra arkitekter i de tre byområder.

Våre butikker — og ikke minst Mat-

senteret — har hatt en sterk salgsokning. —

Jeg har nettopp lest general de Gaulles krigserindringer, et verk på 3 bøker med tilsammen over tusen sider. Et særlig interessant kapittel er generalens beskrivelse av forholdene i Frankrike like før, under og de første par år etter befrielsen, da landet så å si var ruinert og mulighetene for gjenoppbygging bød på nesten uoverkommelige vanskeligheter. De Gaulle fremholdt gang på gang i skrift og tale den absolutte nødvendighet av enighet om målet i den ellers så splittede franske nasjon. Og med det franske folks totale oppslutning lyktes det å gjennomføre de nødvendige reformer under ordnede forhold og på en verdig måte på overraskende kort tid. —

Og i overbevisning om at vi i året som snart lakker mot sin ende også har kunnet arbeide sammen i enighet om de store linjer, — som et team, og at vi alle har vært med på å bære arbeidsbyrdene, takker jeg dere hver og en for den fremragende innsats som har gjort det mulig for oss å oppnå et så godt resultat. —

Jeg ønsker dere en riktig god jul og et godt og fredelig nyttår.

Sigurd J. Øglænd

Foran julen — og et nytt år

Julen — helgenes helg — står for døren. Uansett alder fanges vi alle inn i en viss julefeber, — denne føder i oss visse egenskaper som ofte bare forekommer som helt latente ellers i året. For eksempel får vi plutselig et behov for vennlighet, og det blir med

en gang lett å være vennlig. Dette får mange uttrykksformer, men undertonen i det hele er en indre glede, og et ønske om kollektiv lykke. I samværet med familien — mellom venner — på arbeidsplassen og i samværet med medmennesker hvor vi enn treffes, blir det

naturlig å utstråle godhet ved juletider.

Det er mange realiteter bak "freds-evangeliet", og ser vi rent historisk på den evolusjon som førte til julebudskapets tilblivelse, er det helt naturlig at noe fundamentalt og kraftig måtte vokse frem etter en flere tusen års epoke av vold, lidelse, undertrykkelse, krig, fangenskap, m. m., hvilket hadde vært den naturlige tilstanden hos menneskene. Den kristne julen i dag, slik vi opplever den, er et manifest for vår sivilisasjon — godhetens symbol, og en fornyelse av sjelens higen etter harmoni.

I denne atmosfære av julestemning finner jeg særlig glede ved å kunne tenke tilbake på det arbeidsåret som snart er avsluttet. For mange av dere er dette et år til, i tjeneste hos vår felles arbeidsgiver, — for meg var det, det første. Jeg håper dere, likesom jeg, har hatt mange øyeblikk i dette året da dere følte glede over at noe var gjort, noe hadde skjedd, og at noe var oppnådd. Det var med en viss spenning, på en måte i et vakuum av ensomhet, at jeg sist jul tenkte på de mange krevende oppgaver som lå foran meg. I dag føler jeg meg ikke ensom, men som en av en stor flokk som ser tilbake på et år som bød på inspirasjon, mange utfordringer, mange krav, — men også mange gleder.

Fremtiden er alltid usikker, forandringer vil komme, og forandringer må komme, men med disse kommer også nye muligheter, nye oppgaver, nye overraskelser, og sist, men ikke minst — nye gleder. I dette øyeblikk er det en stor glede å få ønske alle medlemmer av den store "Vi-familien" en riktig god jul, og for oss alle, et lykkebringende nytt år — og til dere alle:

TAKK FOR GODT SAMARBEID

Martin T. Tveit

Hybler

I siste julenummer ble det gitt opplysning om at firmaet hadde tegnet seg for 25 hybler i et større hybelbygg som Sandnes Handels-, Håndverk- og Industriforening skulle bygge. — Mange har sikkert ventet på at dette skulle bli en virkelighet.

Det er gledelig å kunne meddele at man nå er kommet så vidt langt at tomten er klargjort, tegningene er ferdige, anbudene kommet inn og byggingen vil starte snarest mulig i 1968.

Selvfølgelig tar det tid å reise et så vidt stort bygg som det her dreier seg om, men det betyr i alle tilfelle at vi mot slutten av 1968 vil få stillet bedre hybelmuligheter til disposisjon for våre ansatte.

I mellomtiden har det lyktes å få leie hybelbygget til Kyllingstad Plogfabrikk A/S på Klepp. Der er det stillet til vår disposisjon 3 leiligheter og plass til 10 stykker på hybel, dels enkelt- og dels dobbelthybler. Det betyr en hjelp i en overgangsperiode til vårt nye hybelbygg er kommet i orden.

I tillegg til dette har det vært noe lettere å få tak i hybler i Sandnes og omegn, så pressituasjonen har ikke vært fullt så hard som den var tidligere. — Firmaet har i sterkere grad enn før ytet økonomisk bistand for å fremskaffe et så stort antall gode hybler som det har vært mulig. Dermed har vi kunnet tilrettelegge forholdene for våre ansatte bedre enn før.

Vi vil gjerne få skrive disse linjene til orientering, og håper at vi fremover stadig bedre vil kunne løse både hybel- og boligspørsmålene.

Sosialkontoret.

Styret i Norsk MTM-selskap på besøk

Vår bedrift har i en år-rekke vært aktiv bruker av MTM (metode, tid, måling) teknikken som verktøy for systematisert rasjonalisering.

Det har derfor vært naturlig helt fra vi begynte med MTM å være medlemmer av Norsk MTM-selskap. — Selskapet er dannet av interesserte bedrifter, konsulenter og hovedorganisasjonene i Norge. Det har et intimt internasjonalt samarbeide, og særlig kontakten og samarbeidet med Svenska MTM-Selskabet, — som kan betraktes som en slags moderforening her i Skandinavia, — er meget godt.

MTM-Selskapet har til formål å fremme interessen for MTM, delta aktivt i utvikling av ny MTM-standard-data systemer, foreta fortløpende opplærings- og informasjonsvirksomhet, være ansvarlig for utgivelse av eksamener og være sensor for besvarelser, sørge for samarbeide med andre bransjeforretninger og i det hele tatt fremme produktivitet i industrien som bærende tanke.

Styremøtet ble vellykket. — Etter et kort møte med Sykkelfabrikkens toppledelse, ble herrene vist rundt i bedriften,

hvor de hadde spesiell interesse av vårt PØK-prosjekt og de avdelinger som er opplagt med MTM. Det ble anledning å hilse på våre team-folk i PØK-prosjektet. Videre traff MTM-styret samtlige klubbformenn fra PØK-bedriftene. Disse var samlet til møte hos oss den dagen.

Om ettermiddagen ble så styremøtet satt på Hotel Sverre, hvor en da hadde en lang dagsorden å gjennomgå. Samtlige herrer i styret, som er industri-folk og har anledning til å sammenligne, var meget godt fornøyd med opplegget og besøket hos oss.

Billedtekst:

Fra venstre: Verksdirektør G. Martinsen, Kongsberg Våpenfabrikk. Disponent J. Hartmark, Hartmark & Co. Administrerende direktør J. Olven, Ingvald Nilsen AIS. Disponent Landvik MTM-Selskapet. Teknisk direktør E. K. Smith, Emaljeværket (styre-formann). Teknisk direktør J. B. Wilkins, Norgas. Overingeniør K. Marstein, Standard Telefon- og Kabelfabrikk. Overingeniør Alv Tengs-Pedersen, Jonas Øglænd AIS.

Guds "Ja"

Mange nye og vanskelige ord strømmer inn over menneskene i våre dager. Den veldige utviklingen vi som menneskehet er inne i, og som påvirker oss alle bevisst og ubevisst, skaper ordene og deres innhold. Noen tror at dermed er alt blitt nytt. Det er det ikke. Vi er på villspor om vi tror det. Noe nytt opplever vi, noe blir nytt ved oss og omkring oss, men ikke sjelden finner vi lite nytt i oss. Der bor de skiftende oppfatninger, følelser, innstillinger: fra kjærlighet til hat, fra giverglede til selodyrkelse, fra omtenksomhet til skadefryd, fra omsorg til misunnelse. Selve ordet utvikling er noen ganger en motsigelse. Hva utvikles? Jeg selv? Det beste i meg? Omkring meg utvikles så mangt, fra de mest ødeleggende og destruktive redskap til det beste av det menneskeskapte. Og ofte strømmer vannet fra den samme kilden, mens bruken gjør det forskjellig, fra vondt til godt.

Midt i dette kommer jul hvert år. — Noen dager som er annerledes. Utnyttet og utbrukt, javel, men etterlengtet og ettersøkt likevel. Det er ingen store ord ved juletid. Det er de små ordene og de små handlingenes tid sett utenfra. — Et barn og en krybbe, en småby og en gjennomsnittsfamilie. Her var dårlig p.r. og svakt informasjonsmateriale. Men det var Guds "JA" til en verdens stumme

og uttalte bønn om hjelp og veiledning. Og det skaper julens ufrakommelige faktum.

Det er ikke et stadium på menneskenes egen utvikling, det er Guds åpenbarte Sønn som inntreer på historiens arena og fra den dagen av må regnes med. Hvor Han plasseres i regnskapene er forskjellig. Hans åpenbaring er plassert både på inntekts- og utgiftssiden. Han er blitt sett på som en ubehagelighet og en velsignelse. Hva man ikke kan er å komme utenom. Jul var og er Guds historiske svar på den utfordring til frelse og nytt liv som den gamle verden var i behov av. Det skiller vår tro fra så mangt av overtro.

Vi bygger ikke på det mystiske og uforklarlige alene, ikke på frykten og angsten som er sagt å være religionens utgangspunkt i menneskesinnet. Nei, vi bygger på den Jesus som trådte inn i det vanlige uvanlig og levde det vanlige uvanlig og skapte en liten bevegelse i et lite land av vanlige folk, men som rev med seg folk etter folk, nasjon etter nasjon og ennå feires som Den levende. Noe stort var det ved Hans fødsel, et Himmelens Ære Være. Det toner også over den fremtid som er tilsagt å være Hans.

Velsignet Jul 1967.

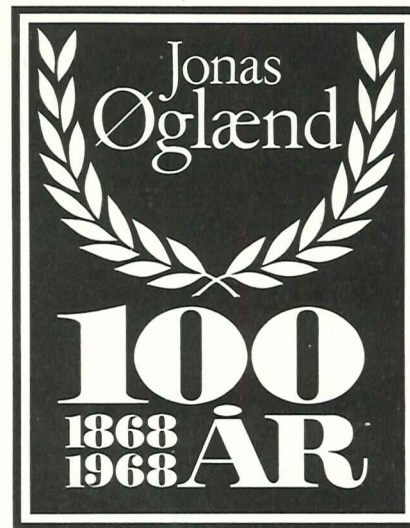
Reidar Skarung.

Jubileet tar form:

Med jubileumskonsert,
jubileumsfilm, jubileums-
bok og medaljefest

FREDAG 19. APRIL
SAMLES VI TIL

Landets største middagsselskap!

"Tenk deg at du skal frakte 2 600 mennesker dels fra A til C, og dels fra A via B til C. Du har til disposisjon 20 jernbanevogner som hver tar 50 passasjerer og 15 busser som hver tar 40 passasjerer. Transporten skal gjennomføres i løpet av 30 minutter. Det er jernbanelinje fra A til C, men bare veiforbindelse mellom A og B og mellom B og C. Gi en utredning om hvordan du vil løse oppgaven."

Ja, det kunne gjerne vært en oppgave for en matematikkeksamen. Det er en av oppgavene G. Schanche Sandved er stilt overfor i forbindelse med markeringen av vårt 100 års jubileum i april dagene til våren.

— — —
Dette er det siste nummeret av Vi

som kommer ut før jubileumsfestlighetene. Vi hadde i grunnen opprinnelig trodd det skulle være mulig å lukke alle kanaler fra de forskjellige komiteene som i måneder har arbeidet med opplegget, men det var naturligvis en illusjon som var skapt uten hensyn til "jungeltelegrafer". Den har tikkert jevnt og trutt, og i dag vil vel de fleste innen firmaet allerede vite at landets største middagsselskap går av stabelen på Øksnevad fredag 19. april.

Det er i forbindelse med dette Schanche Sandved skal løse den oppgaven vi skisserte innledningsvis, når han skal sørge for at alle våre ansatte med ektefeller — samt innbudte gjester — vil være på plass i den jubileumspyntede produksjonshallen til G. Block Watne på

Øksnevad når Jonas B. Øglend ønsker velkommen.

Et umiddelbart spørsmål i forbindelse med et selskap av slike dimensjoner vil — i hvert fall fra en husmors synspunkt — være dette: "Hvordan kan det i det hele tatt bli mulig å servere 2 600 mennesker mat på en gang, hvis vi da ikke skal gjøre som ved de sagnomsuste somerturene, å ta med meierispann med ferdig lapskaus?"

"Spis Alt Sammen"

Vel, det får være en hemmelighet foreløbig. Vi skal bare slå fast at vi ikke tar sikte på lapskaus. *Martin T. Tveit* er mannen ved spaken i dette arrangementet, og når vi har brukt ordet "spaken", så vil en del skarpskodde formodentlig straks assosiere dette med fly og SAS. Foreløbig vil vi bare si at ganske riktig "Spis Alt Sammen", men så må vi få si stopp. La de raffinementer SAS forbereder få være en behagelig overraskelse. Vi skal bare slå fast at det blir en mat som aldri har vært servert på noe lokalt Rogalandsbord tidligere.

Men når vi så har spist? — Når vi skal begynne å røre på benene, vil det ikke da bli kaos med 2 600 mennesker på ett gulv?

Det ville det ganske sikkert blitt, men nettopp derfor skal vi spres for den videre underholdning.

Nattklubb til kl. 4 om morgenen

Alv Tengs-Pedersen inviterer 1000 gjester med seg til — skal vi mellom oss

driste oss til å si Nattklubb(?) i — Giskehallen. "Ungdommelig miljø med Rolf Just Nilsen som vert, og åpent like til kl. 4!" røper Tengs. — Men forøvrig er hans munn lukket for de overraskelser han utover natten — til de små timer igjen begynner å bli lange — har tenkt å strø utover hallen.

Lars Sanne tar de innbudte gjestene (de som ikke hører med til firmaets arbeidsstyrke) med seg til Hotell Sverre for et avsluttende arrangement der.

Og så kan *Gunnar Wold* entre podiet på Øksnevad og blåse jubileumsfanfaren for sitt underholdningsprogram, der han kan regne opp navn som Nei, forresten, la oss vente og glede oss.

Svingom på Øksnevad og i Giskehallen

(Røst fra galleriet: «Får vi danse?») Naturligvis blir det svingom — både på Øksnevad og i Giskehallen.

— — —
Observante lesere vil vel kanskje etter hvert ha begynt å si til seg selv: "Men alt dette er altså 19. april, og er det ikke 18. april som er den offisielle dagen? Skal den forbigås i stillhet?"

På ingen måte. Når vi innledningsvis har konsentrert oss om jubileumsfesten, så er det fordi det er her alle våre medarbeidere og gjester vil bli med på å markere jubileet.

Men det vil ha skjedd store ting også før vi kommer så langt. — Og da er vi ganske riktig ved nøkkelordet "Daghjem".

Daghjem til 1 mill. kroner

Fra Sandnes formannskaps protokoller vil man ha sett at kommunen har sagt ja takk til å motta firmaets jubileums-gave, — som er et daghjem til 1 million kroner. Turgjengere langs Postveien vil også i de siste månedene ha notert seg at dette daghjemmet allerede er langt på vei mot fullførelse.

"Det skal stå ferdig innredet til den offisielle overrekkelsen torsdag 18. april", lover primus motor i denne forbindelse, *Reidar Skarung*.

Daghjemmet blir noe mer enn en lokal-kommunal sak. Det skal nemlig bygges i to avdelinger, med plass for 75 barn hvorav avdelingen for evneveike for 25. Det er første gang man i Norge forsøker en slik kombinasjon i et daghjem, og prosjektet følges derfor med stor interesse av både Familie- og Forbrukerdepartementet og av Helsedirektoratet. — Den store avdelingen skal drives av kommunen, mens fagfolk fra Nærlandsheimen skal administrere avdelingen for de evneveike.

Jubileumskonsert med Liv Glaser

Om kvelden 18. april innbyr *Magnus Øglend* til jubileumskonsert i Turnhallen, — ikke som solist eller orkesterleder, men som formann i den komiteen som legger opp dette arrangementet. Vi skal strekke oss så langt som til å røpe at

Liv Glaser blir solist ved flygelet, og da vil bl. a. Shahan av Persia kunne fortelle at vi har noe å glede oss til.

(Røsten fra galleriet: — «Men skal der ikke være noe ekstra for de gamle, de som har ført oss fram til konsern?»)

Veteranfest med 140 nye medaljører

«Det skal der så ganske absolutt», sier *Leif Bjaanes*. — Vi avslutter jubileumsfeiringen med et spesialarrangement for veteranene i Atlantic Hall søndag 21. april. Og her vil hele 140 nye Norges Vel-medaljører få honnør og takk for over 30 års sammenhengende tjeneste hos 100 års-jubilanten.

— — —
(Røsten fra galleriet: — «Vil der ikke bli gjort noe spesielt med jubileumsfilmen og jubileumsboken?»)

Jubileumsbok og jubileumsfilm

Det er avgjort et poeng. For å ta J. Schanche Jonasens jubileumsbok først, så kan vi glede alle våre medarbeidere med å opplyse at den boken vil samtlige få overlevert før jubileet.

Caprinos farvefilm vil få premiere ved et informasjonsarrangement for innbudte gjester i konfeksjonsfabrikkens spisesal om ettermiddagen fredag 19. april. *Øivind Øglend* er ansvarlig for denne tilstelningen, som både i ord, produktkalkader og bedriftsomvisninger vil gi

våre gjester et inntrykk av "Hvem vi er — og hva vi gjør".

Ivo Caprino vil selv være til stede her, og det vil han også være når filmen blir vist på Øksnevad om kvelden. Caprino er forsiktig med å love for mye når det gjelder denne farvefilmen, fordi han naturligvis vet at man kan spenne forventningene for høyt og således få en negativ reaksjon når premieren kommer. Det får nå være hans sak. Vi mener absolutt at vi har grunn til å tro at det i hvert fall blir en industrifilm som blir totalt annerledes enn industrifilmer flest.

Fra Bedriftsmuseet:

Politiregistrering og nummerskilt på sykkelen

Vi vet at det i enkelte byer også her i landet har vært en bestemmelse om politiregistrering og nummerskilt på sykler. Vi vet ikke hvor konsekvent disse bestemmelser ble håndhevet, vi vet heller ikke for hvilke byer bestemmelsene var gjort gjeldende.

De beste opplysninger har vi fra "gamle Trondhjem by", hvor allerede politivedtektene fra 1901 inneholdt regler om politiregistrering og nummerskilt på sykler. Reglene ble her strengt håndhevet og var i bruk helt frem til begynnelsen av 30-årene.

Politiinspektør Arvid Dahle, Trondheim, har vært så vennlig å sende oss en revidert utgave fra 1927 av politivedtektene, og vi gjengir § 37 i sin helhet:

Politivedtekter for Trondheim.

1. Sykkelridning er forbudt på fortau, trottoar og i offentlig anlegg. Herfra kan magistrat og formannskap gjøre unntagelse. Syklisten må iakttas fornøden for-

Det var egentlig dette vi hadde på hjertet i denne omgang. Det er vel nok kanskje detaljer vi har glemt i dette konglomerat av begivenheter, som administreres av hele 16 komiteformenn, — under jubileumskomiteen med *Sigurd J. Øglænd* som formann.

Men forhåpentlig har det lyktes oss gjennom disse foreløbige avsløringer å øke spenningen og forventningene, slik at alle våre ansatte vil si ja takk når det i slutten av februar sendes ut innbydelser til "landets største selskap".

t. ø.

siktighet under ridningen, spesielt omkring gatehjørner og over gatekryss. De må ikke ride ved siden av hverandre og ikke med større hurtighet enn tillatt for kjørende.

Hva der forøvrig er foreskrevet i § 34, punkt 3, 4, 5, 7 og 8 og 10 gjelder også syklistene. På en sykkel må kun ride 1 person.

2. Syklene må, når de benyttes i byens gater, alltid være forsynt med klokke, bremseapparat, politinummer — og etter mørkets frembrudd tendt lykte foran på sykkelen.

3. Nummeret skal være malt med alminnelige (altså ikke romerske) tall i hvit farve på sort bunn med 6 cm høye, tydelige sifre på et 8 cm bredt og 13 cm langt skilt i jernblikk.

Skiltet skal være firkantet med avrundede hjørner, langs alle fire kanter forsynt med 1/2 cm bred, hvit rand og festes på sykkelen i loddrett stilling, tvers

Nummerskilt 2614, Stavanger, på The World herresykel, som amtmann Larsens sønn Andreas fikk på sin fødselsdag 15. mars 1913.

på maskinens retning over bakhjulet og så nær dette som mulig under sadelen på sådan måte, at det under ridningen alltid tydelig kan sees bakfra.

4. Når noen ved kjøp eller på annen måte blir eier av innregistrert sykkel, må dette straks meldes på politikammeret.

5. Den, som betror sykkel til noen, som er under 14 år, straffes for de overtredelser av denne §'s bestemmelser, som låntageren måtte gjøre seg skyldig i.

— — —

Her i Sandnes hadde vi dengang ikke noe eget politi, og det har her hos oss aldri vært forlangt registrering med nummerskilt på sykler.

Fra Stavanger har vi kun sparsomme opplysninger. I politivedtektene fra Stavanger 1903 finner vi intet om registrering, men en annen bestemmelse som det kan være morsomt å ta med:

§ 17

Møder en velociped-rytter en kjørende eller ridende og denne varsler eller hans hest viser tegn til skræk, skal velociped-rytteren stige af.

Så finner vi ikke noe mer før i Stavanger Aftenblad for 27. juni 1908:

Cykle-numrene

ser ut til å ha gjort sin nytte. Ialfald har der været svært lidet af cyklehistorier at høre, efterat numrene for et aars tid siden blev indført, formodentlig fordi cyklistene nu udviser større forsigtighed end før. Og om galt er skeet og vedkommende har kjørt sin vei, har der været svært bekvemt at kunne gaa paa politikamret og spør, hvem der har det og det nummer.

For tiden er det indmeldt 1154 cykler, hvoraf dog endel hører til i distrikterne omkring byen.

— — —

Dette sier jo nesten alt om hvorfor nummerskiltene ble innført. Noen kommentarer skulle være unødvendig.

De som har bistått med opplysninger er utenom politiinspektør Arvid Dahle, Trondheim, fullmektig Andreas Larsen, pensjonert politimann Olav Austbø og formannskapssekretær Olav Larsen.

J. Ø-S.

"7 millionerskake" for september!

Torsdag 12. oktober ble det spist fløte-
kake i manufakturergrosavdelingen —
midst i arbeidstiden. Kaken markerte et
septemberjubileum som for første gang
gav avdelingen et månedlig salg på over
7 millioner kroner!

Et ganske formidabelt tall i og for seg,
men et tall som er enda mer imponerende
når man blar litt i minneboken, og vet
at ikke lenger tilbake enn i 1956 passerte
avdelingen for første gang en årsumset-
ning på 7 millioner kroner.

Jubileumskaken ble delt og fortært i
en improvisert "spisesal" i 3. etasje i
varemottakelsen. Alle avdelingens med-
arbeidere var benket rundt langbordet,
og Arne Sanne ledet arrangementet.

Sigurd J. Øglænd sa i sin hilsmingstale
at det er grunn til ettertanke ved den
store salgsøkningen, som altså har resul-
tert i at avdelingen for første gang pas-
serer en månedsumsetning på 7 millioner
kroner. — «Hvis det fortsetter som nå
vil det kanskje bare gå 3 år før vi kan
samles ved en "10 millionerskake"! Den
gledelige fremgangen skyldes alle i av-
delingen — uansett oppgave. Den er et
resultat av ansvarsbevissthet, teamwork,
korpssånd — og en arbeidslyst og arbeids-
glede som også har gjort det til litt av
en sport å nå stadig høyere.»

Under tilstelningen ble det arrangert

en mannequinoppvisning, der de forskjel-
lige seksjoners artikler ble presentert, og
der Svein Øiestad kunne gi en del meget
interessante tall — som igjen fortalte om
hva som ligger bak det høye jubileums-
tallet.

Martin T. Tveit avsluttet samværet
med en kort tale der han berømmet
medarbeidernes aktivitet og produktivi-
tet, og en ufattelig evne til å skape liv
over de fysiske resurser. «Det resultat vi
feirer i dag viser hva som kan skapes
når man evner å utnytte alle forutset-
ninger. — Det er ellers noe nesten sym-
bolsk i den kaken vi deler. Den illus-
trerer, kanskje bedre enn noe annet,
gruppens vilje til å dele evner og energi.
For meg er det en stor glede å sette i
verk de utbygginger som vil legge for-
holdene bedre til rette for denne avde-
lingen, som vil gi den bedre fysiske for-
utsetninger for å utvikle seg videre. I
de nye lokalene som er under arbeide i
Vågenområdet vil dere for første gang
få muligheter til å arbeide under maksi-
male rasjonelle forutsetninger. Dette vil
forhåpentlig gjøre det mulig å nå enda
større resultater.

Jeg håper at dere alle i dag vil kjenne
glede og tilfredsstillelse — og også sti-
mulans, — slik at vi snart må kunne
komme sammen for å dele en ny kake!»

Bildet til høyre: Arne Sanne serverer Toralf Auglænd i vareekspeidjonen
det første stykket av jubileumskaken.

Det forebyggende arbeide er det viktigste

Tore
Benjaminsen.

«De fysioterapeutane e' nogen fryktelige menneske», sa en av våre ansatte da han i sommernummeret av **Vi** så at vi skulle få fysioterapeut i full stilling i firmaet. — «Eg va' enn gong hos enn sånn mann i Oslo. Han slengde meg ner på golve' og sad og hoppte oppå ryggen min mens han spurte korr det va' vondt. Eg va' 'kje i stand te sei ett ord!»

Vår nye fysioterapeut Tore Benjaminsen ryster smilende på hodet da vi forelegger ham dette i hans nye kontor i Erling Skjalgsonsgate. — «Jeg vil nok sette et stort spørsmål ved riktigheten av dette, men på den annen side vil nok en fysikalsk behandling synes smertefull. Og da får man jo forsøke å se disse smertene som et nødvendig forbigående onde for man blir frisk igjen. Det er vel kanskje på samme måten som ingen vil påstå at tran smaker godt, mens vi alle er like enige om at den gjør godt.»

I og med at vi møtte Benjaminsen på hans institutt var det naturlig at vi innledningsvis streifet behandlingsmåtene — som elektroterapi, manipulasjon og syke-

gymnastikk — gjerne kombinert med massasje. Men Benjaminsen understreket straks at i hans todelte arbeidsfelt er det forebyggende arbeide det viktigste, både for den enkelte medarbeider og for firmaet.

«Og hva kan man gjøre her?»

«Etter hvert svært meget, håper jeg. Jeg er f. eks. nå med på opplæringen av de nye syerskene som kommer til skolen vår. Orienterer om sittestillinger, arbeidsstillinger, — og viser grelle eksempler på feil stillinger.»

«Og hvor finner du de grelle eksemplene?»

«Det er nok av dem i våre egne fabrikker. Feil ved arbeidsbord, arbeidsbenker og maskiner — i forhold til de mennesker som skal betjene dem. Når en maskin konstrueres er det ingen som tenker på om det er en mann på 160 cm eller en på 195 cm som skal arbeide ved den, og et spadeskaft er alltid like langt.»

«Konkrete eksempler fra våre egne fabrikker?»

«En av våre syersker var plaget av smerter i nakke og skuldre, og var også sykepermittert en tid. Da jeg så henne sitte ved arbeidsplassen i sømsalen viste det seg at hun arbeidet med relativt store plagg, og at hun for å få sømmen inn i maskinen måtte sitte og holde stoffet med den ene albuen for at det ikke skulle gli ned på gulvet. Det viste seg svært enkelt å få gjort arbeidsbordet litt bredere slik at stoffet lå sikkert. Nå kjenner hun ikke lenger smerter, men jeg er sikker på at om vi ikke hadde fått lagt på bordet, — ja, så ville hun vært sykepermittert i dag igjen.»

Mange av de dårlige ryggene på sykkelfabrikken skyldes kanskje også feil arbeidsstillinger. Jeg så forleden på en mann som satt og sløppte på noen smådelere som han etter hvert tok opp av en kasse som sto på gulvet. Dette gikk greit så lenge kassen var full, men etter hvert som den tømtes måtte han bøye seg sidelengs stadig dypere — i et meget hurtig tempo — og man kan selv tenke seg belastningen på ryggsoylen. En belastning som kanskje kan unngås om man setter delekassen noe opp fra gulvet, setter den på skrån, og kanskje ikke har så mye oppi den. Da kan han ta delene uten å bøye seg i det hele.

Men alt dette er jo ting vi må forsøke å ta etter hvert, for naturligvis vil mange ha litt vanskelig for å være enige i at en arbeidsstilling de har hatt i kanskje 20-30 år, i realiteten er feil.»

«Hvor er der mest å rette på — i konfeksjonsfabrikken eller i sykkelfabrikken?»

Belastningssykdommene fordeler seg over hele linjen

«Da jeg kom hit ble det jo sagt at jeg i første rekke måtte regne med å få syersker til behandling. — Det var nok gjerne også slik de første dagene, men når jeg nå har arbeidet her i vel to måneder, så viser det seg at belastningssykdommene fordeler seg over hele linjen — i fabrikkene, på kontorene og på lagrene.»

«Skyldes belastningssykdommene feil arbeidsstilling fra arbeideren selv, eller mangler han i mange tilfeller muligheten for å arbeide i riktig stilling?»

«Det er nok litt forskjellig, men i de fleste tilfeller tror jeg man kan si at feil arbeidsstilling er en følge av manglene ved mulighetene for å ha en korrekt stilling.»

«Gymnastikk på arbeidsplassen som et ledd i det forebyggende arbeide?»

«Tja, det har jo vært drevet en tid enkelte steder, det har til dels også bredt seg. Men mange plasser har man sluttet av etter en tid, og personlig setter jeg et lite spørsmåltegn ved verdien. — Det er mange andre ting som jeg tror vil være av større betydning på arbeidsplassen. —

**Sykefraværet redusert
med 60
prosent på 6 måneder!**

Fra Amerika så jeg omtalt et forsøk der man gav arbeiderne 2-3 minutters avspenning hver time. Det viste seg å gi øket produktivitet. — Ved en bedrift i Göteborg monterte man et jern-triangul ved utgangsdørene i en avdeling, med en plakat der arbeiderne ble oppfordret til å henge etter armene et halvt minutt hver gang de gikk forbi. I løpet av 6 måneder var sykefravær på grunn av ryggskader redusert med hele 60 prosent i denne avdelingen!»

«Triangel eller hengestenger hos oss?»

«Vi har allerede montert noen som et foreløbig forsøk.»

«Bedriftsidrett?»

«Meget verdifull — hvis den blir drevet på rette måten. Jeg har ikke så mye tro på verdien i å tromme sammen et fotball-lag til kamp hver fjortende dag. Hvis man skal ha noe igjen for mosjonen må den drives regelmessig. Nå skal vi

som kjent forsøke å få reorganisert Ø-SPORT. Interessen synes å være meget stor, og hvis vi i årene fremover får et styre som er villige til å jobbe litt for saken så tror jeg absolutt vi skal få se resultater. Et godt resultat ser vi forøvrig allerede nå når det gjelder håndballen der man har vært virkelig flinke til å gå inn for saken.»

«Dette at du anser det forbyggende arbeide som det vesentligste, vil det si at du helst vil arbeide ute i avdelingene?»

«I den første tiden er det vel ikke mer enn rimelig at formiddagene blir avsatt

til helbredende arbeide her på instituttet, til behandling av pasienter som er henvist hit av læge. (Det er nemlig lægen som skal stille diagnose og foreskrive behandling.)

Etter hvert som det forebyggende arbeide så forhåpentlig bærer frukter vil det naturligvis være ønskelig å kunne utvide arbeidet i felten mer.

Det ideelle ville jo være om vi kunne komme så langt at jeg bare kunne arbeide med det forebyggende ute i avdelingene — og faktisk ikke hadde behov for noe behandlingsinstitutt!»

Fire dager i Freudstadt

av Reidar Skarung

Freudstadtkonferansen begynner den å bli kalt nå, skjønt det bare er andre gangen den er blitt arrangert og ingen vet noe sikkert om det blir en tredje eller om det blir splittet opp i mindre undergrupper i tiden som kommer. Jeg hadde anledning å ta del i denne sosialkonferansen både for tre år siden og i år. Sist skrev jeg noen linjer for «Vi» om byen og omgivelsene. Jeg lar derfor dette ligge denne gangen og gir i stedet et par glimt inn i et par av de emner som opptok tiden.

For tre år siden ble temaet om "drugs" bare så vidt berørt. Man visste nok at narkotika og bruk blant ungdom av disse stoffene fant sted, men kalkulerte det hovedsakelig til de store byene og visse land. I år var tonen en annen. Som en kastevind med økende fart og rekkevidde hadde dette problemet inntatt land etter

land og man antok det ikke mulig for noen å unngå problemet.

At Norge og særlig de mindre byene og industrisentra her ennå ikke hadde møtt dimensjonene i det hele anså en naturlig. Men hvis vi dermed sluttet at vi ville bli liggende utenfor faresonen, kalte man det bevisst bedrag.

— — —

Å forberede seg på å møte dette i den utstrekning forberedelse er mulig, ble anbefalt varmt. Og all opplysning om hvor ubegripelig farlig og nedbrytende bruk selv av de minste doser av disse stoffene er, er forebyggende. Avisene har sikkert omtalt disse tingene på en for lett og sensasjonspirrende måte, mange ganger. Det er grunn til å endre holdningen.

Konferansen ga del i erfaringer fra mange land, ikke minst vårt naboland i øst, Sverige, som var representert bl. a.

med en kvinnelig psykiatriker fra Stockholm. Erfaringen er at det ikke er "slumungdom" som går i fellene, men vanlige folk som skal "prøve". Det hører med til tonen i gjengen at man må ha med seg alt, også en liten "rus" som fører en inn i en tilværelse en aldri før har stiftet bekjentskap med. Slik heter det seg. Resultatet snakkes det ikke om. Det sterkeste forebyggende er her som alltid ikke det negative, men det positive, det å leve så rikt og givende at det ikke er plass for bortkastet tid og penger.

Konferansen hadde vesentlig folk fra Europa, men også USA og en rekke land i øst var med, og dessuten folk fra Asia og Afrika. Å møte slike grupper med ulike erfaringer og bakgrunn er i seg selv interessant. — Naturlig nok måtte diskusjonene også inn på kjente fenomen som EFTA og EEC. La det meste ligge her.

Bare dette kan bli av betydning for den enkelte leser, at vi går mot en tid der arbeidsmarkedet ikke lenger bare besettes med folk fra egen egn, heller ikke bare innflyttere fra andre landsdeler, men i økende grad av folk fra andre nasjoner.

Hva med erfaringene fra andre land? Både gode og mindre gode. Det er her et spørsmål om tilpasning og endring av syn. Selvsagt er det også praktiske spørsmål, som språk, boliger, vaner, innkjøp osv. Men ville vi et felles marked, må vi også innstille oss på å lære andre å kjenne og godkjenne dem. For noen av oss vil det bety en stor omstilling i mentalitet og tenkning, men moa om det bare vil være av det onde? Litt mer vidsyn, utsyn og forståelse av at verden er større enn stua hjemme hos meg og mine meninger, vil trolig virke befruktende på både tanke og syn.

La meg ikke bruke for mye spalteplass, men i alle fall ta med en sak til, forholdet til de underutviklende land. To

forhold ble særlig berørt: Den pris de får for sine råvarer.

Vi synes det er glimrende med billig sukker og kaffe. Hva synes produsentene? I alle fall ikke at det er glimrende når det betyr synkende lønn og levestandard for dem. Å få en rettferdig pris for sine varer, kom ofte fram. Og dernest deres vilje til selv å videreforedle sine råprodukter.

Noen av dem utfordret og oppfordret til å få datterbedrifter i deres land. Nå vet vi alle at det henger sammen med det politiske bildet, men også en rekke andre forhold som kompliserer og vanskeliggjør. Men at fremtiden også for dem vil bety industrialisering på egen jord for å virkelig bli fri, er uomtvistelig. Og hvorfor ikke også i et samarbeid med norsk industri?

Utviklingen går på en måte fort i vår tid, på en annen måte sent i forhold til problemene. Og den kløften som her oppstår er skjebnesvanger.

Sivilingeniør Jakob Øglend-Sandved som siden 1946 har vært knyttet til sykkelfabrikkens tekniske ledelse, ble den 7. november av departementet tilsatt som distriktsingeniør for Statens Arbeidstilsyn 5. distrikt som dekker vårt område fra Haugesund til og med Kristiansand.

Jakob Øglend-Sandved vil fortsatt være knyttet til firmaet som konsulent for Bedriftsmuseet og Vi kommer fortsatt til å ha glede av hans meldinger.

Vi ønsker ham tillykke med den nye stilling som han tiltrer 1. januar 1968.

jeg og

mitt arbeid

«Ja, jeg arbeidet i en stor bedrift som laget deler til bilindustrien. Arbeidet var hardt. Du hadde neppe fått piker i Norge til å ta slikt mannfolksarbeide, med presser og maskiner. Det var 40 timers arbeidsuke, men amerikanerne arbeidet gjerne på fridagene også, og da hadde de 100-150%. Hjerterinfarkt, selv blant de unge, var nokså alminnelig.»

«Hva kunne du tjene på en uke?»

«Fra 80 til 130 dollars. Du hadde alltid noe igjen av lønnen der borte. Her går den helst etter hvert.»

«Hva slags arbeide utførte du?»

«Jeg hadde noe pressearbeide og satt også i en boremaskin en tid, men etterat jeg klemte den ene fingeren fikk jeg fint og lett arbeide som kontrollør. Det ble arbeidet i tre skift, og jeg gikk på nattskiftet fra midnatt til kl. 7 om morgenen. Det var den fineste tiden, for da var det ikke så varmt. Ellers kunne det bli hardt med 40 grader uten aircondition.»

«Hadde du bil der borte?»

«Nei, men en venninne hadde en smart liten sportsbil som vi var mye ute med. Det var lett å få seg ny bil i Amerika. Du kunne betale 100 dollars cash for en ny Chevi til 3000 dollars.»

«Glad over å være hjemme igjen?»

«Til å begynne med var det herlig å se fjellene igjen, og kjenne snø under skiene (ski er min hobby). Men det er vel med meg som med sjømannen. Når du er ute lengter du hjem, og når du er hjemme lengter du ut igjen. Du får lopper i blodet!» *Sve-Ha.*

«Hvem er det egentlig som bestemmer hva de skal ha når en mor kommer med sin sønn for å handle?»

«Nei, det er høyst forskjellig», sier Torleif *Skår* bak disken i junioravdelingen i manufakturforretningen, — «det er noen unger som har makten over foreldrene helt fra starten, og de trenger ikke være mer enn fire år gamle før de bestemmer om de skal ha den eller den luen, — mens andre mødre bestemmer for sine sønner til de er ringforlovt og vel så det!»

«Og hvem holder du med?»

«Der har jeg heller ikke noe patent-svar. Du må forsøke å jenke deg etter forholdene i hvert tilfelle.»

«Smaken varierer hos de unge?»

«Den varierer fra tid til tid, men hvis en ting først slår an så har jeg inntrykk av at alle helst skal ha det samme. Se bare på en farve som lilla. For ikke så lenge siden skulle du forsverge at det var mulig å selge lilla til unge gutter. Nå skal det nesten ikke være annet, — lilla jumper, lilla skjorte, lilla bukse og lilla strømper. — Ja, jeg tror sant å si mange gjerne ville hatt lilla jumper til konfirmasjonsdressen om de hadde fått det som de ville!»

«Er prisen på varen viktig?»

«For en mor er den naturligvis det, men for de unge selv tror jeg prisen spiller mindre rolle hvis det er noe de virkelig liker.»

«Du trives i det hektiske miljøet i junioravdelingen?»

«Absolutt. Du blir kjent med en mengde hyggelige mennesker, det skjer alltid noe, og vi har et svært godt miljø. Naturligvis kan det av og til bli lange dager, og jeg skulle gjerne hatt fri på lørdagen som alle andre, men jeg visste jo hva jeg gikk til da jeg begynte for 2 1/2 år siden. Og dessuten har jeg det jo bedre med fritid enn jeg hadde før.»

«Hvordan det?»

«Jeg var dreng på en gård på Todnem før jeg tok handelsskolen, men på en gård blir det lite penger — og der er du *aldri* fri!»

«Så bondeyrket har du sagt definitivt farvel til?»

«Nei, ikke ganske. Jeg er jo født og oppvokst på en gård, og da sitter nok alltid litt av kjærligheten til jorden igjen.»

«Så når du er fri fra butikken?»

«Da svipper jeg bortom Todnem og hjelper til med gårdsarbeidet. Det er bare mandagskvelden du treffer meg hjemme!»

Vi besøker *Gunvor Halvorsen* i "Lakken" på sykkelfabrikken. Hun er i ferd med å sette avslagsmerker på sykkelrammer for de får den siste finish — glanslakken.

«Er det bare dette du gjør?»

«Ja, er det ikke nok kanskje?» kommer det raskt fra *Gunvor*.

«Hvor lenge har du arbeidet på sykkelfabrikken nå?»

«I 4 år. Jeg begynte i monteringen (med avslagsmerker der også), så var jeg i delemonteringen, deretter i sveiseavdelingen hvor jeg boret hull i bærer og trehjuls sykkel, og nå altså i lakken.»

«Men du var borte en tid?»

«Ja, jeg var et år i Amerika, der jeg bodde i en lite by 60 miles vest for Chicago.»

«Hva med språket?»

«Det kom vel med at jeg hadde real-skolen, og etter 14 dager bablet jeg amerikansk slik at jeg knapt forsto det selv.»

«Du jobbet i industrien der borte også?»

Høstens repetisjonskurs for Industrivernets brann- og sanitetsmannskaper ble avsluttet med en meget realistisk øvelse i konfeksjonsfabrikken, under ledelse av industrivernlederen Hans Larsen.

Brannmannskapene slukket branner og bar sårede, gassmasker var i bruk, og sanitetsmannskapene forbant etter alle kunstens regler.

En meget vellykket øvelse.

Alarm i Industrivernet

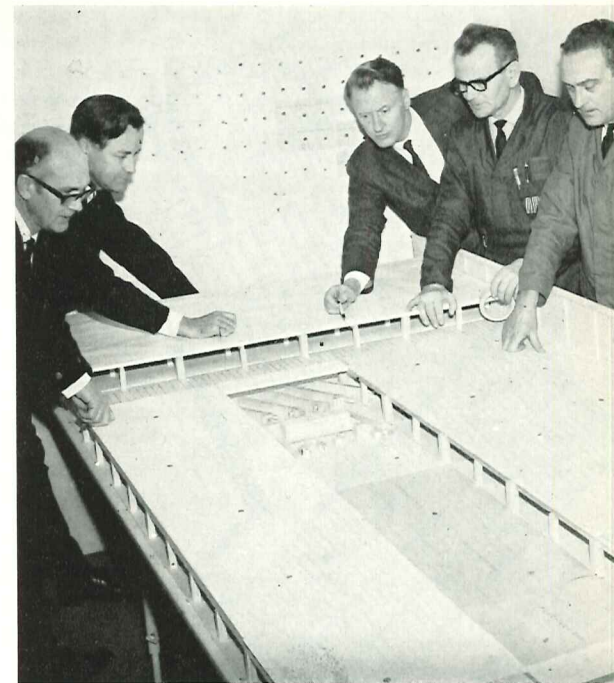
Slik skal man hilse på en Keiser!

Det er keiser Haile Selassie som gir audiens i sitt slott i Addis Abeba, og mannen som så elegant demonstrerer det bukk hoffetiketten foreskriver, er vår egen direktør Martin T. Tveit. — Bildet ble tatt da dir. Tveit i høst var i Etiopia, der han holdt foredrag på en FN-konferanse.

De nye fabrikkene i Vågen- området "flyter" på 4000 peler!

Visste du at fabrikkene våre i Vågen-området faktisk flyter?

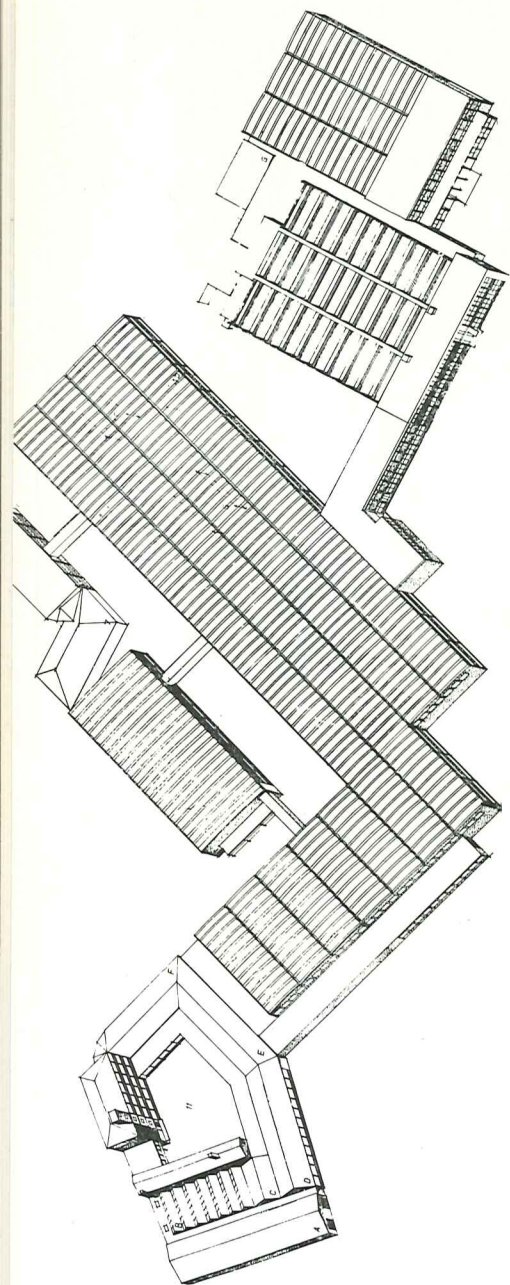
Nei, det gjorde du nok ikke, og det visste vi naturligvis ikke selv heller før vi en dag i slutten av november samlet overingeniør Alv Tengs-Pedersen, byggeleder Omund Tornes og arkitekt Lars Øglænd til en samtale for å forsøke å gi et lite bilde av det store arbeidet som ligger bak reisingen av 25 000 kvm nye produksjonshaller.

Opplysningen kom frem da vi nevnte det forunderlige i at det har latt seg gjøre å legge det meste av byens storindustri i et område der den eldre generasjon gikk på skøyter på en islagt Gannsfjord, et søyleaktig område som for det meste er utfyllt med boss — fra den tiden området på den lokale tunge var kjent som "Fjerå".

Teamet bak utbyggingen: Fra v.: Omund Tornes, Lars Øglænd, Alv Tengs-Pedersen, Thor Andreassen og Toralf Lunde, — foran en modell av den nye sykkel-fabrikken.

«Hemmeligheten er en utstrakt peling», sa Lars Øglænd, — «og du kan nesten si at bygningene står på stylder».

«Nei», sa Tornes, — «det er ikke ganske riktig. Styltene må ha fast underlag, men det har ikke fabrikkene. De flyter på sett og vis, og grunnen til at de ikke synker skyldes loven om friksjon. Når en pele blir 12 meter lang så gir friksjonen mellom pelen og jordsmonnet rundt så stor motstand at pelen tåler et trykk på 20 tonn! Det er denne friksjonen vi har måttet basere på, for vi

ville måtte lete meget dypt for å finne fast bunn. Under grunnboringene i dette området gikk man 20 meter ned uten å møte motstand.»

«Og denne friksjonsloven er forhåpentlig stabil?»

«Det er ingen fare for at fabrikkene skal forsvinne!» slår Lars Øglænd fast. — «Jeg husker det var en viss skepsis hos enkelte da vi i sin tid flyttet de store automatene ned til Vågenområdet, men det har gått fint, uten noen problemer overhode.»

— — —
Nå ja, dette var et nokså langt sidesprang, men vi har tatt det med fordi vi tror at dette som sikkert er rene barnelærdommen for fagfolkene, — på ingen måte er klart for oss legfolk.

Men tilbake til spørsmålet bak denne reportasjen: — «Hvor begynner egentlig byggingen av en ny fabrikk?»

«Det begynte vel i dette konkrete tilfelle egentlig for 10 år siden», svarer Lars Øglænd, — «da eide firmaet et sammenhengende areal i Vågenområdet, men for at det skulle bli fullgod flyt i det hele måtte reguleringsplanene for strøket endres slik at en del gateløp ble sløyfet. Kommunen gjorde vedtak i slik retning i 1961 da konfeksjonsfabrikken ble bygget, og vi kan godt si at den idéskissen vi utarbeidet umiddelbart etterpå er nesten identisk med de planene vi i dag arbeider etter.»

Fullføringen av et nybygg kan imidlertid ikke gjennomføres bare på arkitektbordet. Hvis vi får lov å forenkle så meget at fagfolkene gjerne vil protestere og kalle det overfladisk, så kan

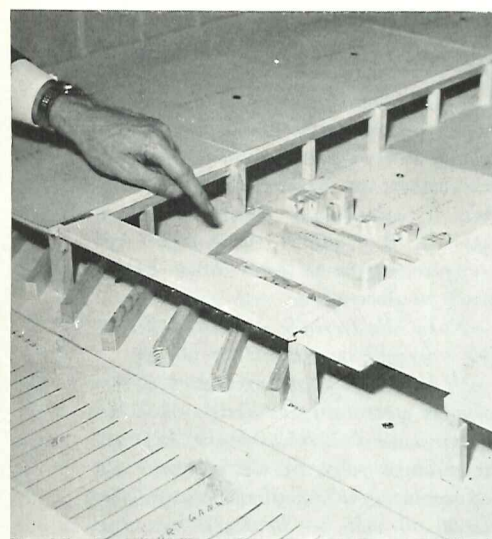
Bildet til venstre: — Det blir et meget dominerende anlegg vi får i Vågenområdet når 3 års-planen er realisert.

man si at tre viktige funksjoner må utføres nesten parallelt og samordnes gjennom et intimt team-work. Det er: *Bygningsskallet — som arkitekten skaper* *Innmaten — som fabrikkplanlegningen plasserer*

Og så den praktiske oppføringen av bygget.

Disse tre funksjonene kan ikke separeres. La oss f. eks. se på arkitekten. Han utarbeider forslag med romprogram og andre faktorer, men for at han skal kunne gjøre dette må han kjenne f. eks. transportgang og andre faktorer, der fabrikkplanlegningen kommer inn. Eller om vi sier at arkitekten har tomteplanen (bebyggelsesplanen), så kan han bare fylle denne i intimt samarbeide med byggelederen, og så kommer i tillegg fabrikkplanlegningen inn i bildet. — Og den bør få meget god tid.»

Under: Ingenting er overlatt til tilfeldighetene. — De forskjellige maskinene er allerede plassert i fabrikkmodellen.

«Det er en gylden regel som sier at du skal ha minst dobbelt så lang tid på planleggingen som det tar å reise bygget», siterer Alv Tengs-Pedersen.

«Har vi tid til det?»

«Ikke tidligere. Fordi behovet for utbygging har vært så stort og så akutt at vi ikke har kunnet vente. Men det er blitt bedre!»

— — —

«Når vi vet at her er tre funksjoner som er avhengige av hverandre, og som må samordnes, — hvem er det egentlig som til syvende og sist har det avgjørende ord?»

«Det er snart den ene, snart den andre, avhengig av hvilke hensyn som er de viktigste.»

«Hvem avgjør hva som er viktigst da?»

«Det gjør vi sammen. Vi må jo se oss selv som et team som skal trekke hele lasset i samme retning!»

«Men arkitekten fastlegger skallet?»

«Ja, men det må ikke være noen tvangstrøye», sier Lars Øglænd, — «det må tvertimot være meget fleksibelt.»

«Kan vi si det slik at den rammen som arkitekten lager er en ramme som er fylt ikke med et statisk maleri, men med løse mosaikkbiter som fabrikkplanleggeren og byggelederen kan montere sammen til et fast bilde?»

«Velvel, det kan vi gjerne si, hvis vi bare samtidig tilføyer at arkitekten naturligvis også har en hånd med i plasseringen av mosaikkbitene.»

— — —

«Hvilke retningslinjer arbeider så fabrikkplanleggeren i første rekke etter?»

«Vi har et tredelt mål vi stiler mot», sier Alv Tengs-Pedersen. — «Vi skal få en fabrikk som gir:

1. Mest mulig balansert flyt fra råstoff til ferdig produkt — uten kostbare mellomlager,

2. *trivsel på den enkeltes arbeidsplass,*
3. *minimal transport fra prosess til prosess i produksjonen.*

Når vi greier å oppfylle disse hovedkravene — da får vi en moderne bedrift. Men vi skal jo også arbeide med det for øyet at den nye fabrikken skal ikke bare være moderne i dag — den skal være like moderne i 20 år framover.»

«Vanskelig?»

«Selvsagt er det vanskelig fordi det er så mange faktorer som skal samordnes. Men ellers vil jeg jo også samtidig si at det for en fabrikkplanlegger er en ønskedrøm å få lov å innrede et slikt bygg som dette, med 20 000 kvadratmeter under ett tak og på ett gulv!»

«Er det vanlig at bedrifter tar fabrikkplanleggingen selv?»

«Det er vel ikke egentlig vanlig, de fleste bruker nok konsulenter utenfra. Men vi foretrekker å gjøre det selv. Tidligere har nok dette til sine tider gitt et ganske sterkt arbeidspress, fordi det ble forutsatt at man gjorde arbeidet — ja, i frikvarteret om du vil, — men nå har vi avsatt to mann i full stilling til dette. Det er Toralf Lunde og Thor Andreassen, som er gått inn i en gruppe sammen med Lars Brunen og meg», forteller Alv Tengs-Pedersen.

«Rent bygningsmessig gjør vi vel i grunnen også mer enn de fleste andre, Tornes?»

«Ja, vi er jo her både hovedentreprenør og byggherre samt delvis konsulenter. Når det gjelder rørleggerarbeidet, blikkenslagerarbeidet og elektrikerarbeidet gjør vi alt dette med våre egne folk — og på disse tre områder er vi derved også utførende entreprenører.»

«Nå har vi vel for det meste snakket om den nye sykkelfabrikken, men rent bygningsmessig kunne det være interes-

sant først å stoppe litt ved det nye tekstilleret, som konfeksjonsfabrikken senere skal overta. Det ble sagt at dette bygget skulle stå under tak til jul, men nå er vi kommet til 23. november, og fremdeles er det overhode ingenting å se over jorden i området?»

«Men vi er i rute, — og sperreflagget skal kunne heises innen jul!»

«Der er da ganske utrolig når vi vet at det er et stort fabrikkbygg, til og med i to etasjer?»

«Ja, sant å si er det faktisk imponerende for oss også. Men forklaringen er relativt enkel. Vi bruker nemlig svært mye prefabrikerte elementer, og derved lages både gulvet i annen etasje og taket ferdig mens vi støper fundamentet. Så blir selve oppføringen av fabrikken nesten en ren monterings sak.»

«Den nye sykkelfabrikken på 20 000 kvm — kan vi for å gi en viss antydning om størrelsesordenen slå fast at det er den største bygningen i fylket?»

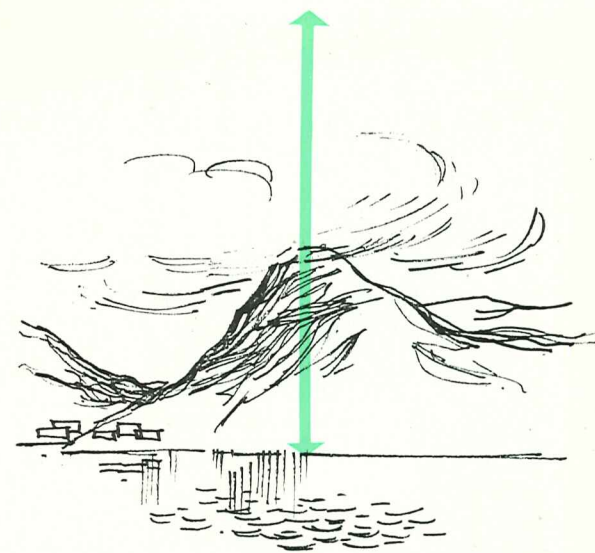
«Nei, det kan vi nok ikke, men du kan godt få et par tall som kanskje gir visse inntrykk av dimensjonene. Overlyset — altså takvinduene — dekker et areal på 4,5 mål. Det er en stor fabrikk i seg selv, og når vi vet at disse takvinduene er en meter brede, så vil det igjen si at de lagt etter hverandre dekker strekningen fra Krossen til Ganddalen. Hvis vi også tar med glassflatene i veggene, så vil vi samlet måtte regne med en investering på ca. 2,5 millioner kroner bare i vinduer!»

«Noen illustrerende tall som dekker hele utbyggingsprosjektet?»

«Vi kan jo se på pelingen. Den er som tidligere nevnt meget viktig. Alt i alt regner vi med å måtte bruke 3 000 12 meter lange peler, og det vil, etter det jeg har fått opplyst, tilsvare en skogteig på ca. 50 mål. — Betongen kan også

HØSTKATALOGEN —
EN STABEL

Over
700
meter
høy!

To ganger i året — vår og høst — sender vi ut en katalog som viser konfeksjonsfabrikkenes kolleksjon. Nå i høst ble denne katalogen trykket og distribuert i et antall av ca. 720 000 eksemplarer. Når vi vet at landets største avis Aftenposten har et opplag på a. 200 000, eller at vi — om vi la katalogene oppå hver-

oppvise store tall. Til fundamenter og gulv, altså før du overhode kan se noe av bygningene over jorden, vil det være gått med 4 000 bil-laster, og når vi vet at hver bil laster ca. 4 tonn betong, vil det igjen si at vi før vi begynner på vegger og tak, vil ha brukt 16 000 tonn betong!»

«Kan det være mulig?» skyter Tengs-Pedersen inn.

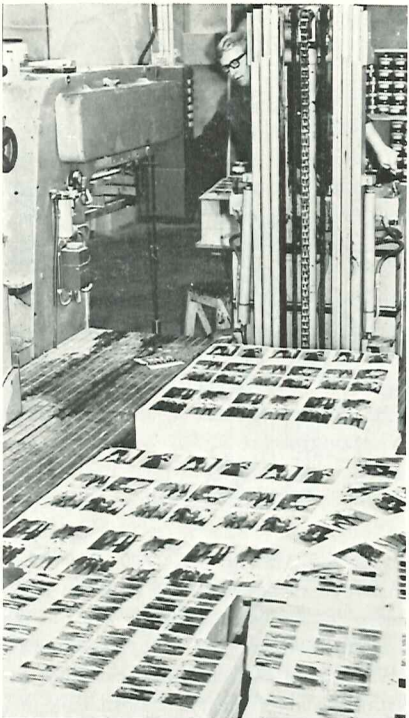
«Ja, du ser»

Og derved falt alle tre inn i en så teknisk samtale at vi stille og beskjemet pakket notatblokken sammen, fordi vi visste at vi ikke ville være i stand til å gjengi den videre diskusjonen korrekt. t. ø.

andre ville få en over 700 meter høy stabel, mer enn dobbelt så høy som Dalsnuten — da forteller dette oss litt om hvilket kjempeopplag vi opererer med.

Det ligger et stort forarbeide bak før katalogen ligger ferdig i postkassen hos kundene. Med den meget betydelige kolleksjon vår konfeksjonsfabrikk produserer, blir det bare et begrenset utvalg som kan komme med. Omtrent et halvt år før katalogen skal ut blir det bestemt hvilke plagg som skal illustreres. Dernest må en foreløbig lay-out utarbeides, det er en skissemmodell av katalogen der de forskjellige plagg blir fordelt på sidene. Samtidig må en bestemme hvilke modeller, størrelser og farver som skal stilles sammen.

Deretter kan fabrikkens modellavdeling sy klærne som skal benyttes, og når dette er klar kommer fotografen inn i bildet. Han er et viktig ledd i prosessen — for uten et godt farveopptak som gjengir plagget korrekt og på en fordelaktig måte, er det hele ubrukelig, og det må omfotografering til. Dette søker vi

Bildet til v.: Store stabler med ferdigtrykte ark fraktes videre med gaffeltruck.

alltid å unngå, for tiden er knapp og det er tungvint å kalle sammen mannequinene påny — især når det er flere personer på ett bilde.

Allerede på et tidlig tidspunkt har trykkeriet bestilt papir for sin produksjon. Stavanger Lithografiske Anstalt, — som er en av landets mest moderne trykkeribedrifter, — laget høstkatalogen. Trykkeriet har et helautomatisk luftkondisjoneringsanlegg som sørger for en konstant, bestemt fuktighetsgrad. Dette er meget viktig, for en liten avvikelse kan lett resultere i dårlig trykkresultat. Lithograferingen er en omstendelig prosess. Da fremstilles de trykkplater som skal overføre farvene til papiret. En liten feil med en av de fire farvene — sort, rødt, gult, blått — som benyttes, og hele katalogen får gal farvetone over klærne.

Nå går katalogen i trykken, og arkene

farer gjennom maskinen med en fart av 5 000 i timen. På hvert ark går det tre 20 sides kataloger. Stavanger Lithografiske Anstalt bruker en ny fire farvers offsetmaskin — det vil si en maskin som trykker alle fire farvene samtidig, slik at farvebildet kommer ut fiks ferdig. Vanligvis trykkes en farve om gangen, og da tar det fire dagers trykking for å få frem det endelige bildet.

Etter trykking kommer maskiner som bretter, stifter og renskjærer katalogene, og til slutt blir de automatisk buntet i antall på 50.

På katalogens bakside trykkes våre forhandleres firmanavn. For å få rimelig plass til alle deles landet inn i distrikter.

Så kommer distribusjon og forsendelse til over 700 000 husstander fordelt over hele landet. Postverket sørger for dette, men først må vi passe på at de over 500 poststedene får hvert sitt bestemte antall kataloger med riktig distrikt påtrykket.

Den store katalogen er et meget viktig ledd i vårt arbeide for å selge de om lag 1 million plaggene som operatørene i vår konfeksjonsfabrikk syr hvert år.

PERSONALNYTT FRA MANUFAKTURENGROS

Karsten Ueland, som i flere år har vært knyttet til Oslo-kontoret som reisende, slutter 1. mars for å gå over i selvstendig virksomhet. Ueland skal åpne manufakturforretning i Sandefjord, og vi kommer således til å beholde kontakten med ham — men nå på kundesiden.

Finn Egil Sørbo, som har arbeidet i seksjon 3, er fra 1. november forfremmet til reisende ved Oslo-kontoret.

Olaf Myklatun, som har vært reisende i Sogn og Fjordane samt Møre-distriktet, knyttes fra 1. januar til hovedkontoret i Sandnes, der han i samarbeide med de reisende skal arbeide med vår og våre kunders felles markedsføring. Myklatun vil fra 1. februar få assistanse av Hans Georg Jelsa, en ny mann i teamet.

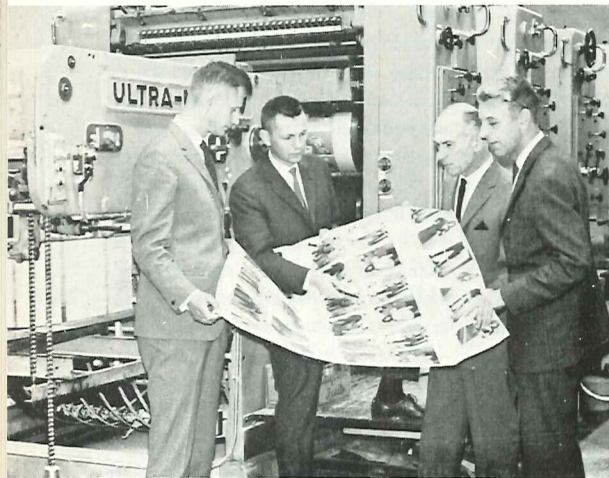
Myklatuns rute i Sogn og Fjordane samt Møre-distriktet, skal overtas av Øivind Johannessen, som er ansatt hos oss fra 1. januar.

Takk til Ergometer'n!

I slutten av okt. fikk sykkelfabrikken et hyggelig brev fra 1. styrmann (og idrettsleder) Stein Sigvaldsen ombord i m/s "Milora". Her het det bl. a.:

"Siden vi har latt ergometersykkelen vi kjøpte av Dem bli et ledd i kondisjonsforeningen vår her ombord, vil vi gjerne ha noen av de kondisjonskortene som er gjengitt på den reklameplansjen som fulgte med da vi kjøpte sykkelen. Beløpet for kortene kan De få gjennom rederiet.

Vi vil samtidig gjerne få lov å fremheve hvor stor betydning ergometersykkelen har hatt for vårt vedkommende. Ved siden av at hele fotballaget, og de andre som driver friidrett, benytter seg av sykkelen, sykler også en hel del andre personer på den. Og resultatet er meget bra. Vi har merket stor fremgang på kondisjonsfronten, noe som har resultert i flere Idrettsmerker og et nesten «uslæelig» fotballag. Dette kan vi i første rekke takke vår gode venn «Ergometer'n» for."

"Det er blitt godt trykk", konstaterer fra venstre: disponert Hans Sundt-Hansen og salgs-sjef Rolf Thorsen fra "Lithografen", direktør Kåre Hegdal fra Vestlandske Reklamebyrå, og vår egen reklamesjef Einar Omdahl.

Juleutlodning med 50 gevinster

Bedriftskunstforeningen hadde årsmøte mandag 4. desember under ledelse av formannen, Sverre Haugland. Årsmelding og regnskap ble godkjent uten merknader.

Ved valgene gikk Rasmus Rasmussen og Olaf Aurbakken ut av styret, og nye

styremedlemmer ble Lars Sanne og Roald Grønnestad. Sverre Haugland ble gjenvalgt som formann.

Til juleutlodningen var det kjøpt inn bilder for nær 13 000 kroner. De heldige vinnere ble:

Gruppe A - hovedgevinster:

Fredrik Gundersen,	tekstilavdelingen
Einar Rovik,	tekstilavdelingen
Johannes Hauge,	sykkellavdelingen
Guttorm Sola,	sykkellavdelingen
Konrad Dahle,	sykkellavdelingen
Bjørn Prestmo,	tekstilavdelingen
Jonas Lea,	sykkellavdelingen
David Raugstad,	dekorasjonsavd.
Jan Einar Pettersen,	dekorasjonsavd.
Sverre Haugland,	sykkellavdelingen
Hans Larsen,	tekstilavdelingen
Andreas Utsola,	tekstilavdelingen
Harry Haukalid,	sykkellavdelingen
Lars Sirevåg,	sykkellavdelingen
Anne Marie Skjørestad,	dekorasjonsavd.
Halvor Wilberg,	tekstilavdelingen
Trygve Gulliksen,	sykkellavdelingen
Odd Grøtteland,	tekstilavdelingen

Leif Bjaanes,	personalavdelingen
Isak Holland,	tekstilavdelingen
Karl Lura,	tekstilavdelingen
Olaf Myklatun,	tekstilavdelingen
Johan Sviland,	sykkellavdelingen
Aasmund Bøe,	sykkellavdelingen
Ivar Martinsen,	sykkellavdelingen
Torgeir Rasmussen,	sykkellavdelingen
Kjell Skår,	sykkellavdelingen
Kai Jørgensen,	sykkellavdelingen
Thorvald S. Øglænd,	p.r.avdelingen
Bjarne Watland,	sykkellavdelingen
Arne B. Anda,	tekstilavdelingen
Jon Lien,	sykkellavdelingen
Ernst Madland,	tekstilavdelingen
Norvald Fløysvik,	sykkellavdelingen
Arne Reiersen,	tekstilavdelingen
Astrid Soldal,	tekstilavdelingen
Olaf Aurbakken,	tekstilavdelingen

Gruppe B - grafikk og akvareller:

Inge Østbø,	tekstilavdelingen
Lars Sanne,	sykkellavdelingen
Else Marie Anda,	sykkellavdelingen
Magnus Olsen,	dekorasjonsavd.
Kristian Bøe,	sykkellavdelingen
Karsten Ueland,	tekstilavdelingen

Ada Hinna,	tekstilavdelingen
Einar T. Omdahl,	reklameavd.
Asbjørn Svendsen,	dekorasjonsavd.
Alf Byberg,	sykkellavdelingen
Randi Halvorsen,	sykkellavdelingen
Ruth Salomonsen,	tekstilavdelingen
Henning Steira,	sykkellavdelingen

Juleloft med "vaskeekte" geishaer

Getasima Hellandisava var et farverikt innslag på "Juleloftet", den nye gavebutikkken som ble åpnet ved siden av metervareavdelingen 17. november — og som skal stenges lille julaften. — I denne butikken har handelen gått livlig de siste ukene — og mest imponerende var nok den store avdelingen med orientalske lys.

Ø-Sport er reorganisert

Det nye interimstyret i Ø-SPORT. — Foran fra venstre: Carles Mauritzen (styremedlem), Oddbjørg Ravndal (sekretær), Oscar Hagen (varamann). — Bak fra venstre: Johannes Anda (formann), Odd Inge Østbø (varaformann), Tore Benjaminsen (styremedlem), Torleif Sagland (varamann).

På et konstituerende møte i sykkelfabrikens spisesal torsdag 2. november ble det dannet et hovedstyre, som allerede har hatt sitt første møte, og som skal organisere videre gruppestyrer innen de forskjellige idrettsgrener.

Møtet 2. november ble arrangert av sosialutvalget. — Det møtte om lag 30 interesserte, og Reidar Skarung sa innledningsvis at bakgrunnen for møtet var

den økende idrettsinteressen innen firmaet, samt mulighetene som ligger i det faktum at vår nye fysioterapeut, Thore Benjaminsen, også er utdannet idrettsinstruktør.

Stillingen i dag er at friidrettsgruppen innen Ø-SPORT er falt helt bort, fotballgruppen er med i serien (foreløbig uten synderlig hell), damene er kommet meget godt i gang med håndball og vi

har her også fått et herrelag, mens skyttergruppen er den eneste som gjennom alle år har arbeidet stabilt — og med gode resultater.

Det at vår fysioterapeut er idrettsinstruktør gjør det naturlig at han ikke bare tar seg av det som er sykt, men at han også deltar i det forebyggende arbeide for fysisk fostring.

Det nye styre skal nå forsøke å få reorganisert Ø-SPORT, og får derved myndighet og ansvar for å utbygge arbeidet med organisering av gruppestyrer for de forskjellige idrettsgrener.

Skarung kunne ellers opplyse at han hadde vært i kontakt med det kommunale idrettslag som har faste treningskvelder i Giskehallen, og som tilbyr våre folk å være med her. Det samme vil det være anledning til på stadion fra våren.

I en kort diskusjon etterpå spurte Oscar Bergstrøm hvordan det kunne la seg gjøre med treningsmuligheter for skytterne. — Han pekte på at Sandnes Aducerverk, Sandnes Støperi og NSB hadde laget egne treningsbaner for miniatyrskytterne, og understreket nødvendigheten av trening for å oppnå gode resultater.

Magne Stokke kastet frem tanken om å bruke tilfluktsrommet på konfeksjonsfabrikken som treningsbane, og spurte ellers hvordan det var med mulighetene for å få utstyr, som sko og treningsdrakter o. l.

Til dette svarte Skarung at hele investeringsspørsmålet må tas opp av det nye sentralstyret, — men han presiserte samtidig at det er viktig at dette utstyret blir tatt vare på. Der har vi nemlig dårlige erfaringer tidligere. — Den tidligere håndballgruppen hadde f.eks. fullt utstyr, — men da denne gruppen skulle reorganiseres igjen var det bare en gammel håndball igjen!

Ellers ble det på møtet også slått til lyd for å få i stand en egen bordtennisgruppe.

Skarung avsluttet med å ønske det nye sentralstyret hell og lykke i det videre organiseringsarbeid, og slo ettertrykkelig fast at:

«Vi drømmer jo alle om å få vår egen gymnastikksal i det store utbyggingsprosjektet!»

Nye medarbeidere

Som ny sjefsdekoratør er ansatt Olav Ness, som for tiden arbeider som dekoratør hos H. Krohn Brekke AIS i Hauge-sund. Ness skal begynne hos oss 1. febr. — Etter det nye organisasjonsopplegget i dekorasjonsavdelingen blir David Raugstad og Magnus Olsen 1. dekoratører for henholdsvis våre egne butikkdekorasjoner, og konsulenttjenesten for våre kunder.

Som avdelingssjef for herreevdelingen i hovedbutikken i Krossen er fra 1. febr. ansatt Johan Riseth. Riseth har mange års erfaring fra bransjen i Namsos, og arbeider for tiden i Oslo.

Som avdelingssjef for det nye parfumeriet i Krossen er fra 1. desember ansatt Gørill Torkildsen, som tidligere var 1. dame i parfymeriaavdelingen hos J. F. Marnburg AIS, Stavanger.

Våre pensjonister:

Karl Bredenebekk monterte sykler sammen med Lars Øglænd

NÅ STELLER HAN HAGEN
OG DYRKER FRUKT OG BÆR

Karl Bredenebekk spar jord opp rundt rosene for å beskytte dem mot vinterkulden. — Men hvorfor heller midt i roserabatten? vil mange undres. Det er fordi kattene er ville etter fiskeavfallet som Bredenebekk alltid graver ned rundt buskene. Det er verdens fineste gjødsel! — Og med skiferheller til beskyttelse, slipper altså ikke kattene til.

Høyt og fritt oppe på Blåsenborg finner vi huset til Karl Bredenebekk.

Bredenebekk er en av veteranene på sykkelfabrikken. Han begynte der allerede i 1916, og fulgte utviklingen gjennom 48 år til han gikk av med pensjon i 1964. Helt naturlig faller samtalen inn på den første tiden i fabrikk.

«Du arbeidet vesentlig med kapping og bøyning av rør, har vi hørt?»

«Ja, jeg husker godt den første tiden da vi var 50-60 mann i fabrikk. Simon

Thorsen og jeg slet og bøyde rør for damerammer med håndmakt. Rørene ble spent fast i noen lekter på gulvet, og så bøyde vi dem med en brekkstang. Vi hadde også en stor bøyemaskin, men den ble så varm at du kunne steke sild på den. En dag husker jeg at verksmester Lars Lunde kom og sa at jeg hadde slitt meg skjev nok nå, så nå skulle jeg få en automatisk maskin. Da ble det slutt på slitet. Senere kom jo også luftmaskinene, og utviklingen har i det hele vært kolossal.

Før i tiden hendte det også ofte at jeg var med på ferdigmontering av sykler om sommeren i den mest hektiske tiden. En sommer arbeidet jeg sammen med Lars Øglænd. Han var selv med der det trengtes, og var grei og hyggelig å arbeide sammen med. Jeg husker spesielt at han alltid sang under arbeidet.»

«Det var du som i sin tid bøyde det første bukkehornstyret?»

«Ja, det var mer komplisert å bøye den gangen enn i dag. Lars kom med en stanse som skulle kunne bøye alt på en gang. Men jeg sa at det gikk aldri i

verden. Så undersøkte de ved fabrikk, og det viste seg at jeg hadde rett. Røret måtte etterbøyes.»

«Men nå nyter du pensjonisttilværelsen, hva stiller du helst med?»

«Jeg tar det stort sett med ro. Om sommeren stiller jeg i hagen, men ellers har familien en gård inne i Lysefjorden på Viga, ca. 4 kilometer fra Forsand. Gården er på 16 mål, og vi har en del frukttrær og bærbusker. — Dit reiser vi mye. Vi har båt og fisker med garn, og en gang fikk vi en fin laks i garnet. Haren springer på vollene på Viga, men det er ikke fritt for at den av og til gnager av barken og ødelegger frukttrærne.»

Mens vi sitter og prater kommer tre av barnebarna, Kari, Frode og Karl, på besøk. — «Det er alltid gilt når de kommer», sier Bredenebekk, mens fru dekker opp med brus og kaker til barna og kaffe til de voksne, og snart er det rene selskapet.

«Er dere med på firmaets pensjonisturer?»

«Ja, vi pleier det. Det er alltid gilt å treffes for en hyggelig drøs på disse turene. Både kona og jeg liker også godt kulturkveldene. I morgen kveld skal vi gå og høre Torleif Schjelderup. På folkeakademiet går vi også når det er noe som interesserer.»

— — —

Da vi skal til å gå sier Bredenebekk: — «Du må ta med at jeg alltid syntes sykkelfabrikken var en god arbeidsplass!»

Det lover vi, og ønsker samtidig ham og fru en alt godt i årene som kommer.

Sve-Ha.

Herr Karl Bore, sliperavdelingen, er fra 23. oktober 1967 forfremmet til arbeidsstudiemann ved Sykkelfabrikken.

Forfremmelser

Som vi tidligere har fortalt er det besluttet at økonomiforvaltningen fra årsskiftet skal fungere på konsernbasis.

Økonomiavdelingen vil fra 1. januar få følgende organisasjonsopplegg:

Arne Sæbø — økonomisjef

Torgeir Rasmussen — seksjonssjef, finansregnskapene

Torfinn Gjestland — seksjonssjef, driftsregnskapene

Gunnar Wold — seksjonssjef, systemopplegg, databehandling, fakturering, etc.

* * *

I forrige nummer fortalte vi om det nye administrasjonsmønsteret for sykkel-fabrikken tekniske avdeling og produksjonsavdeling.

På den merkantile siden blir det også et delvis nytt administrasjonsmønster etter følgende opplegg:

Aasmund Bøe — salgssjef

Øivind Øglænd — seksjonssjef, produktplanlegging

Kristian Lunde — seksjonssjef, salg hjemmemarked

Odd Isaksen — seksjonssjef, salg eksportmarkeder

Torolf Sunde — seksjonssjef, innkjøp

I det Kristian Lunde er forfremmet til seksjonssjef, er Tollef Sørbø (ved motordelesalgkontoret) tilsatt som ny reisende for sykkelfabrikken.

Hipp hurra for håndballen !

Herrehåndball-laget. — Foran fra v.: Tore Benjaminsen, Erik Rasmussen, Odd Inge Østbø, Oddvar Haukali og Einar Stokke. Bak fra v.: Nils Jensen, Johannes Anda, Gunleif Tengesdal, Thore Hansen, Tor Ingolf Helgesen og lagleder Oskar Hagen.

I sannhet er det sus i håndballgruppene våre. Denne nye grenen ble for alvor tatt opp i år. Så går damene først hen og vinner bedriftskretsens utendørsserie i sommer, dernest taler alt for at de også vinner høstens innendørsserie i Giskehallen, og endelig vil herrene etter all sannsynlighet enda på en fin 2. plass i sin innendørsserie.

Bravo!

Damene har vært klar over at det ikke nytter å være med i turneringene uten trening. I sommermånedene var det faste treningskvelder på den oppmerkte banen utenfor konfeksjonsfabrikken, — og nå driver de innendørs trening i Trones skole hver torsdag kveld.

«Større tilslutning?»

«Ja, vi burde absolutt hatt flere med.

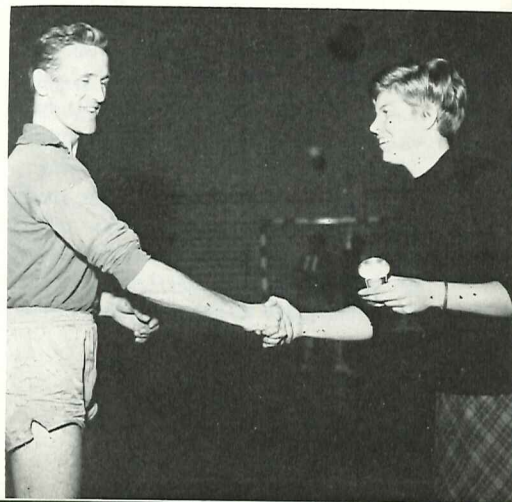
maet. Tenk på alle pikene i konfeksjonsfabrikken. Det er kommet med 5-6 nye siden vi begynte innendørstreningen, men det burde bli atskillig flere. Damene på sykkelfabrikken burde også kunnet stille et lag», sier Oddbjørg Ravndal.

«Innendørsserien i Giskehallen?»

«Det begynte godt. Det var 10 lag med i alt. De ble delt i to grupper, og de to beste lagene i hver gruppe gikk. Vi burde vel kunnet stille tre lag i fir-

Lagkaptein Oddbjørg Ravndal mottar pokalen av Reidar Torgersen fra Bedriftsidrettskretsen.

videre. Vi vant vår gruppe med seier i alle innledende kamper.»

«Og siden?»

«Vel, vi har en kamp igjen, og vi ligger så godt an at vi kan nøye oss med uavgjort — og allikevel vinne serien!»

— — —

Herrenes innendørsserie startet i høst med 30 lag i alt, — blant disse også det nye laget fra vårt firma. Våre gutter hadde innen 4. desember gjennomført i alt 10 kamper, og resultatet var 8 seire, en uavgjort og ett tap.

«Og det betyr?»

«At hvis vi vinner kampen mot Kienjetrykk kommende lørdag vil vi være sikret en 2. plass i serien, og det er da vel flott i den første sesongen!» sier Odd Inge Østbø.

«Hvor stor spillestyrke har dere å ta av?»

«Foreløbig er vi 14-15 stykker på de faste treningskveldene, men vi håper jo i tiden fremover å få øket dette tallet slik at firmaet kan stille flere lag i serien.»

I tillegg til den store pokalen, fikk alle håndballdamene hver sin lille pokal, og her poserer de for fotografen etter overrekkelsen. Foran fra venstre: Solbjørg Salte, Reidun Valvatne, Aud Valvatne og Gjertrud Nøtland. — Bak fra venstre: Dagmar Sørbø, Berit Salte, Mary Skavhaug, Oddbjørg Ravndal, Bjørg Grotteland, Anny Skjæveland og Karin Auestad.

3

4

5

6

7

8

2

1

Høstens nye

1. *Jofrid Oddveig Storhaug*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 30. september med *Sigmund Skjæveland*.

2. *Edith Bjerga*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 2. september med *Magnus Kaltveit*.

3. *Sigurd Skaar*, junioravdelingen, giftet seg 28. oktober med *Ingjerd Kjosavik*.

4. *Solveig Fjeld*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 4. november med *Martin Roth*.

5. *Harald Egeland*, sykkelfabrikken, giftet seg 19. august med *Margrethe Levang*.

brudepar

6. *Liv Margrethe Lea*, kalkulasjonsavdelingen, giftet seg 14. oktober med *Jostein Emil Hølestøl*, bokholderiet, — begge på sykkelfabrikken.

7. *Sissel Bergsagel*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 16. september med *Odd Nordbø*.

8. *Edith Horpestad*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 18. november med *Asbjørn Pallesen*.

9. *Svanbild Stølsvik*, manufakturengrosavdelingen, giftet seg 14. oktober med *Bjørn Petter Bjørnsen*.

10. *Sonja Lill Boløy*, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 11. november med *Oddbjørn Bjerga*.

9

10

ØM i bridge starter 4. januar

Bridgespillerne våre avsluttet høst-turneringen med en koskveld i konfeksjonsfabrikken spisesal torsdag 7. desember. Etter det formann Åke Adolfsson forteller har 48 deltakere vært med i høst. Det er et godt tall, men man har plass for flere. Spesielt håper Adolfsson på noen flere damer i tillegg til de 10 som nå er med.

På avslutningskvelden var det premieutdeling til de beste.

Klasse A:

1. Otto Nielsen — Torvil Simonsen

2. Marit Handeland — Lars Brunnes
3. Viktor Kyllingstad — Finn Stokka

Klasse B:

1. Tønnes Fjogstad m/ frue
2. Inge Østbø — Alert Løvold
3. Berit Norheim — Ingrid Hegre

De to beste parene i klasse B rykker fra neste sesong opp i klasse A.

«Og det neste på tapetet?»

«Det store åpne Ø-mesterskapet som starter torsdag 4. januar, og hvor vi ønsker riktig mange nye hjertelig velkommen.»

Julefester for 1500 gjester i Turnhallen

Onsdag 20. des. kl. 19 samles ca. 500 av tekstilavdelingens medarbeidere til den årlige julefesten i Turnhallen. Det vi vet er at Sigurd J. Øglænd skal holde festtalen, men når det gjelder programmet ellers er komiteformann Per Øglænds munn lukket med syv segl.

En passe blanding av skjemt og alvor.

Alle "Øglændsbarna" bør notere seg fredag 5. januar, slik at de har denne dagen ledig til julefesten i Turnhallen. Sosialutvalget regner med 1000 gjester til dette selskapet, som blir arrangert i to grupper, — først for barn under 7 år kl. 15, og så for barn i skolepliktig alder kl. 18.

Programmet?

"En stor overraskelse!" ifølge primus motor Reidar Skarung.

Ingeniør Ivar Modleiv Aakre er fra 29. nov. overført fra Maskintegne-sektoren til Produktutviklingsseksjonen.

Ingeniør Aakre har også hittil i stor utstrekning vært beskjeftiget med tegning og konstruksjon av nye produkter, og hans arbeidsfelt vil således i hovedtrekkene bli det samme som før.

PARFYMERI —

siste skudd på firmastammen

Praktisk talt i det avisen går i trykken åpner vi dørene for vårt siste skudd på firmastammen — et parfymeri.

Foreløbig skal vi bare konstatere at den nye butikken har fått en meget strategisk plassering like innfor den moderniserte hovedinngangen i Krossen, og at den har fått en meget stilig utforming.

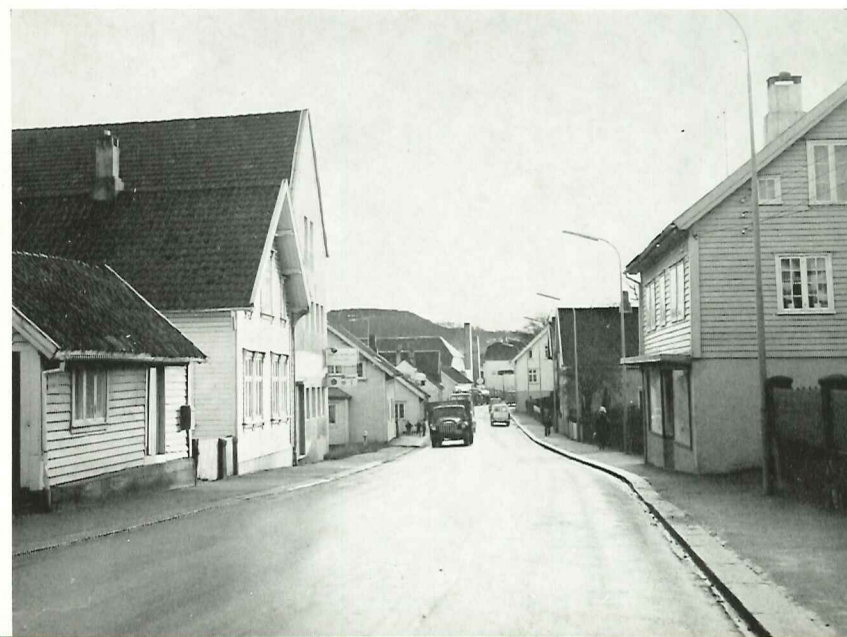
Vi skal senere komme tilbake med reportasje fra den nye spesialavdelingen.

Sandnes før og nå

I dag er det få av de unge som vet bakkekammen lengst nord i Strandgaten heter "Simonsbakken". Før visste alle det. Før det var her 17. mai-togene startet.

Ellers er her ikke store forandringene i løpet av de 40 år som ligger mellom disse bildene. Bortsett fra at asfalten har erstattet grusdekket, og travle biler har avløst hesten.

*Vi ønsker alle våre lesere
en riktig god jul
og et godt nyttår!*

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES